A°. 1838. N°. 41.

DINGSDAG, DEN 22sten MEI.

Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 18 *Mei* 1838.

Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal wordt mits deze ter kennisse van de Ingezetenen gebragt, dat het Zijne Majesteit goedgunstiglijk heeft behaagd het Koloniaal Gouvernement te magtigen om, gedurende de eerstvolgende *twaalf* maanden, tot een beloop van *HONDERD DUIZEND GULDEN* aan Wissels op het Gouvernement in het Moederland te disponeren.

Zullende het tijdstip, waarop zodanige Wissels voor de Ingezetenen zullen worden verkrijgbaar gesteld, nader worden bekend gemaakt.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 22 *Mei* 1838.

Van wege Zijne Excellentie [illegible] verneur Generaal, wordt [illegible] gemaakt, dat [illegible] daaromtrent [illegible] *Brieven van Manumissie* [illegible] geworden:

1°. Aan de Slavin *Gustaphina* en haar kind *Willem*; toebehoord hebbende aan C. STEIN.

2°. Aan de Slavin *Johanna Amarante*; toebehoord hebbende aan LOUISA van FANNIJ van RENSEIJL.

3°. Aan de Slavin *Christina*; toebehoord hebbende aan de Erven van wijlen J. H. ROOSWIJK.

4°. Aan de Slaven *Marius Philip* en *Henriette Christina*; toebehoord hebbende aan DOORTJE VAN ROEPEL.

5°. Aan de Slavin *Pietje Lodewijk* en *Hermina Simire*; weleer toebehoord hebbende aan wijlen S. W. F. FONSECA.

6°. Aan de Slaven *Elisabeth*, *Rozetta*, [illegible] *Joseph*, *Johannes Martinus* en [illegible]; toebehoord hebbende aan [illegible] LOBO Wed. ARON WE[illegible]; [illegible] dat de gemelde gemanumitteerden [illegible] zullen heeten:

1°. GUSTA[illegible]MIJN.
WILLE[illegible]
2°. JOHANNA [illegible] IJZERBAAN.
3°. CHRISTINA van BA[illegible]
4°. MARIUS PHILIP van BOSTON.
HENRIETTE CHRISTINA van BOSTON.
5°. PIETER LODEWIJK van ZORGEN.
HERMINA SIMIRE VAN ZORGEN.
6°. ELISABETH ROZETTA [illegible]
EVA OUDDORP.
JOSEPH OUDDORP.
JOHANNES MARTINUS OUDDORP.
ALBERTUS OUDDORP.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Buitenlandsche Berigten.

UITTREKSELS uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met 30 Maart 1838.

Duitsche Berigten.

BERLIJN, 20 Februarij.

Op den 9den dezer werd door de studenten te Berlijn eene luimige sledevaart gehouden. De trein, door bij uitstek elegant gekostumeerde voorrijders geopend, begon in afgemeten tempo. Spoedig begroette eene schoone, door de natuur met bakkebaard en Henrij-quatre voorzien, de Berlijnsche wereld en koketteerde buiten alle maat en regel. In eene andere slede zat insgelijks een getravesteerde studiosus als romanheldin, in wier hart de pandecten en geheel het corpus juris luide klopten, en die zich niet ontzag, haren kavelier op de openbare straat bewijzen harer verliefde opgetogenheid door ontelbare kusjes te geven. Op eene bank zat, als zinnebeeld der trouw, een kolossale bulhond, met een bibi, welke de galante heer tegenover haar met eenen waaijer koelte toewaaide, en in eene andere slede hield een jonge hippocrates het stad der liefde; eenen zwarten poedel, op zijnen schoot. Maar ook de jaargetijden werden gepersonifieerd. In eene jongere [illegible] zat de jurisprudentie en [illegible] de theologie, in witten [illegible] gesluijerd [illegible] rond, begeleid door twee deftige heeren, die ons volstrekt wilden doen gelooven, dat wij in Julij en niet in Februrij leefden. Twee oude heeren met allonge pruiken, een in rood kostuum, discussieerden zeer ijverig over een zeer spitsvindig regtspunt, en bragten, als men hen aanzag, op eene geheel bijzondere wijze aller lachspieren in beweging. Kortom de geheele sledevaart was eene materia medica van zinrijke satijre, eene concordantie van den besten humor, een corpus juris van den gelukkigsten luim, eene encyclopædie van echt Attisch zout.

Engelsche Berigten.

LONDEN, 26 Februarij.

Te New-Orleans is den 23sten Januarij eene stoomboot die bezig was hare lading te lossen, in brand geraakt, en benevens nog twee daar naast liggende stoombooten door de vlammen verteerd. De schade wordt op 80,000 dollars begroot.

— Te New-York heeft den 2den dezer in eenen der schouwburgen, bij de opvoering van *Robert le Diable*, een voorval plaats gehad, dat de noodlottigste gevolgen had kunnen hebben.

Omstreeks het begin van het derde bedrijf, wanneer Bertram met zijne zware stem het angstgeschrei van Alice domineert en zelfs wordt gehoord boven het brommende geluid der contrabassen en het donderende gedruisch der trommen, op het oogenblik dat de in het onderaardsche gewelf van het verlaten paleis opgewekte duivels hun woest en helschklinkend [illegible] doen hooren, geraakt de lichtkroon [illegible] van de koldering los en stortte met een verschrikkelijk geraas op de hoofden der toeschouwers in het parterre neder, waar meer dan 600 personen digt op elkander gedrongen gezeten en dat van al de gevolgen van een zoo vreeselijk voorval [illegible] waren.

De toeschouwers in de galerijen en loges doen op hetzelfde oogenblik kreten van schrik hooren en blijven eenige minuten als door verstomming getroffen, in angstige bezorgdheid verwachtende het gejammer en de doodsnikken te zullen hooren der slagtoffers van dit ongeluk; doch tot hunne groote verwondering rijst geen kreet van smart, geen zucht van wanhoop uit het parterre op; daarentegen hoort men slechts lagchen en vloeken onder de woelige menigte; een twintigtal personen, wier haren en kleederen van olie druipen, trachten zich eenen weg door het gedrang te banen, terwijl de lichtkroon, die oorzaak der ontstuimigheid, regt op de bankleuningen blijft staan, als een in eeuwig draaijende tol.

Hoe is nu een ieder onbeschadigd gebleven? Tengevolgen van een gebrek aan smaak, waarvoor in dit geval de hemel niet genoeg te danken is, liep het onderste einde der lichtkroon uit in eene drie voet lange ijzeren spits, welke men dikwijls had voorgeslagen weg te nemen uit vrees voor de ongelukken, welke daaruit konden volgen, wanneer de kroon door de eene of andere omstandigheid naar beneden kwam te vallen. Deze spitse punt nu is juist hetgeen het gevreesde ongeluk heeft verhoed; zij is namelijk met de volle zwaarte juist op eene der leuningen van het parterre nedergekomen, en daarin zoo diep vastgezonken, dat de lichtkroon stevig en hoog genoeg boven de hoofden der toeschouwers bleef staan om geen derzelve [illegible] zich in het midden der zaal op hunnen post bevonden, door stroomen olie overgoten.

Fransche Berigten.

PARIJS, 25 Februarij.

Eergisteren vervoegde zich een persoon, als kruijer gekleed, aan het kantoor van het huis Rotschild, en vertoonde een, door het huis James, Elie en Dubois, te Londen, getrokken wissel van 12,500 fr. Reeds was men bereid het geld uit te betalen, toen men eenige kenteekenen meende te ontwaren, dat de wissel valsch was. Eenige vragen, die daarop aan den gewaanden kruijer gerigt werden, toonden hem dat men verdenking voedde, en hij verwijderde zich ijlings, zonder verder geld te begeeren, of den wissel terug te vragen. Bij nader onderzoek is het gebleken, dat de wissel werkelijk valsch was.

Woensdag ll. vlugtte Mlle S..., dochter van een der rijkste pairs van Frankrijk, uit het ouderlijk huis, om als zangeres een onafhankelijk, en zoo als dit schoone, phantasie en kunstrijke meisje uit romans geleerd had, ook gelukkig leven te leiden. Tot haar geluk werd zij door den prefekt zener departements hoofdstad, alwaar zij zingen wilde, herkend en aan hare ouders terug gevoerd.

Als een bewijs van vindingrijke vernuftheid der fransche gauwdieven mag het volgende voorbeeld dienen, hetwelk kortelings te Metz heeft plaats gehad. Op zekeren avond trad een elegant gekleed man in een der voornaamste kruideniers winkels binnen, en verzocht de winkelierster hem twee pond stroop in zijnen hoed te geven, hetwelk hij scheen uit hoofde eener weddingschap te geschieden. Toen de winkelierster aan zijn verlangen voldaan had, gaf de elegante Heer haar een vijffrank stuk, en verzocht haar, daarvan den prijs der stroop af te houden. Terwijl de goede vrouw, niets

zwaads vermoedende, bezig was hem het kleingeld te passen, zette de gauwdief haar den hoed met onpoëtische vloeistof op het hoofd; greep het, de ontvangsten van den dag bevattende, geldmandje, en koos daarmede het hazenpad; en de bedrogene vrouw kon hem zelfs niet nakijken.

Mengelingen.

DE WROK EENER VROUW.

(Vervolg en Slot van ons vorig No.)

— » Ja, maar geen gezond voedsel stilt ooit zijnen honger; men ziet zijne vermagerde leden door de lompen heen, die hem half dekken; kwalijk beschut onder een dak, waar de wind van alle kanten doordringt, [illegible] wanneer hij uitgaat, ziekelijk, verminkt, sleept hij zich met moeite voort. Bedenk eens, wat hij al te lijden heeft van de koude, van den honger, en van al de jammeren, aan zulk een lijden verbonden."

— Susanna, bedenk wat hij misdeed!»

— » O, zeker; hij heeft veel op zijn geweten; maar zie eens, (barmhartige Hemel!) hoe gebrekkig hij voortstrompelt."

— » Weet gij dan wat vernedering hij mij bloot gaf?"

— » Ik weet alles, Mevrouw, maar wat [illegible] orkaan! En de ongelukkige kan zich ter naauwernood op de been houden, zoo heeft het geijzeld; zijn voet gelijdt uit; als hij valt is hij dood. Zal men een christen mensch laten omkomen, op de straat? Zal geen christen ziel hem te hulp komen? Ach, daar valt, daar ligt hij! Neen, hij kan niet weêr opstaan, zoo geene liefdadige hand hem ondersteunt; hij kan 't niet lang meer maken."

— » Susanna, hij verdient nog niet, dat hij sterft."

[illegible] Suzanna haar antwoord was zachter, zoog hare blikken rond in de kamer, waar men den winter achter de digte glasruiten kon trotseren, lette op 't huisraad, dat van welvaart en weelde getuigde, dacht aan [illegible], die voor de deur van den rijken [illegible], en sprak toen overluid:

— » Maar men heeft hem helpen opstaan! om Godswil, Mevrouw, zie dien armen grijsaard; daar staat hij magteloos, schreijende en trillende van koude. Ach, hoe vervolgt hem de sneeuwjagt nog, terwijl hij zich vasthoudt aan den [illegible] van den medgezel zijns rampspoeds: hij heeft een gebed willen uitstorten. Ik geloof 't wat; ik zag zijne lippen zien bewegen. Wat vertwijfelenden blik sloeg hij naar den Hemel! Hij verhief zijn hart tot God, doch de scherpe noordewind heeft zijne lippen gesloten. Arme ongelukkige! ja, gij hebt [illegible] barmhartigheid ingeroepen en God zal u verhoord hebben. Helaas! God alleen! Dat vreeselijk!

— » Zwijg, Susanna, zwijg; hij is zoo ongelukkig niet, als hij misdadig was."

— » Maar, Mevrouw, zoo hij 't nog [illegible] tot zijne hut, hoe verwarmt hij zijn leden aan zijnen haard zonder vuur, op zijn vochtig strooleger? Dat strooleger, zoo smal als het is, beslaat nog de helft van de hut: ik heb dat alles gezien, dien dag toen ik weten wou, wie hij was. Op eene soort van haardstede, plaats, onder den bouwvalligen schoorsteen, lag een hoop doornen met eenig verrot stroo; daar ligt hij nu zeker geknield, en tracht, al hijgende, de vlam aan te blazen; de vlam, helaas, 't is veeleer een vochtige rookdamp, welke die afzigtelijke woning vervult; en als ik dan denk, dat ik, ik mij straks, in een zacht, warm bed, denk te koesteren. O, neen, ik zal niet kunnen slapen!"

— » Weet gij wel, hoe hij zich gedragen heeft?" vroeg Helena nu weêr.

— » Ja, dat weet ik, en ik weet ook hoe hij rondzwerft van den morgen tot den avond, ten prooi aan wind, en sneeuw en al de guure vlagen van dien winter, waarvan het denkbeeld alleen ons huiveren doet."

— » Hij is rijk geweest en heeft den storm getart; nu is hij arm, laat er hem het hoofd voor bukken," sprak de onverbiddelijke Helena; [illegible]

Susanna gehoorzaamde, met zigtbaar misnoegen, en prevelde zacht: » de arme grijsaard!"

Doch terwijl de goede en medewarige Suzanna zich bedroefde over de hardvochtigheid harer meesteres, begon deze laatste zich zelve hare grenzelooze [illegible] te verwijten. » Ik zal den ellendige niet weder zien," dacht zij, » doch hem in zijne ellende ondersteunen; hij is wel zeer misdadig geweest, hij heeft een verraderlijk hart; doch hij heeft veel geleden, en ik wil 't hem [illegible]. O, ja! hij is wel zeer laaghartig geweest; doch wij hebben allen schuld in het oog van God, en de Hemel zou mij geen vergiffenis schenken, schonk ik zelf geen vergiffenis."

Helena liet Susanna komen. » Komaan," sprak zij, » ik wil eene edele daad begaan; gij hebt er deels de schuld van, Susanna. Ga, en zoek dien ellendeling op, zeg hem, dat ik, schoon nog altijd gruwende van zijne ondeugden, evenwel zijn leed verzachten wil. Om te beginnen, kunt ge hem eenig voedsel en wat wijn brengen; en vertel mij dan eens, hoe hij dat eerste bewijs mijner vergevensgezindheid heeft aangenomen. Let toch wel, of hij bloost, als hij zich zoo ziet troosten en laven door zijn eigen offer; maar zeg hem vooral, dat het geene hartelijkheid is, die mij aandrijft; dat pligtbesef alleen mij noopt, om zoo te handelen; zeg hem, dat geenerlei achting hier in zijn voordeel pleit, dat ik alleen maar bewogen ben met zijne ellende, en diepe vernedering. Breng mij geen enkel woord van dankbetuiging over, geene lofspraken op mijne goedhartigheid, ik wil zijnen moed wat opbeuren, maar hem geene valsche hoop geven. Hij moet vooral niet gelooven, dat ik hem ooit zal kunnen vergeven. Zeg hem integendeel, dat ik niets vergeten heb, en dat hij zelf nooit vergeten moet, hoe diep hij mij heeft gekrenkt! Van al zijne andere misdrijven weet ik niet, doch eene boosheid is mij al te wel bekend."

De goede Susanna haastte zich, om die boodschap te gaan verrigten, stellig voornemens, evenwel, om tot eene andere gelegenheid de harde les te besparen, die men haar gelastte om er bij te voegen. » Wanneer er," dacht zij, » in al zijne behoeften is voorzien, zullen we het mededoogen weêr ter zijde stellen, en verder eens beproeven, wat goede raad vermag."

Toen Susanna weg was, nam hare meesteres, thans met zich zelve wat beter tevreden, dadelijk een gebedenboek op. Evenwel, steeds aan haar karakter getrouw, scheen 't haar reeds toe, dat zij te goed en te barmhartig was; doch bij 't herdenken van het tooneel, waar zij getuige van was geweest, en hoorende, hoe de wind nog huilde begon zij toch eindelijk te begrijpen, dat de schuldige, [illegible] ongelukkig was, en 't haar wel vrijstond, om hem eenig medelijden te schenken.

Terwijl zij dus zat te peinzen, met haar opgeslagen boek voor zich, zag zij Susanna binnensluipen, die ongemerkt weder in huis was gekomen; de arme meid beefde als een riet, en kon geen enkel woord uitbrengen; eerst toen een vloed van tranen haren geprangden boezem lucht had gegeven, sprak zij: » hij is dood, Mevrouw!"

— » Dood!" herhaalde Helena, en beefde als een lover.

— » Ja, hij is doodgevallen, aan den ingang van zijn hut: daar heb ik hem gevonden, met zijn' eenigsten vriend bij zich: zijn ezel, zelf half dood, op 't lijk zijns meesters!"

— » Zou hij van honger gestorven zijn, Groote God!" riep Helena.

— » Neen, Mevrouw, in een hoek van de hut zag ik nog wat brood en water staan. Helaas, Mevrouw, zoo lang te hebben gewacht, om deernis met hem te krijgen; hem niet eer vergiffenis te schenken, dan toen het te laat was . . . Maar ik, die hem dagelijks onder onze vensters voorbij zag gaan, zonder eens te denken . . . . O, foei, wat slecht hart heb ik toch!"

— » Kind, beschuldigd mij niet: gij ziet, hoe ik sta te beven van dat berigt."

— » O! 't is mijn eigen hart, dat ik beschuldig," sprak Susanna, » wanneer ik bedenk, dat ik geld in mijne beurs had, dat ik al zijne armoede, al zijn leed kende! Mevrouw ik ben 't, die hier schuld heb, dat ik niet eerder uwe vergiffenis heb afgesmeekt voor een man, die zoo diep te beklagen was; ik ben 't, die een slecht hart bezit."

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

De 18den dezer, de Nd. Am. Brik *Amazon*, Kapt. W. Grover, van Glouchester, hebbende 27 dagen reis; Passagier E. Connolly.

Den 19den, de Nederlandsche Sloep *Ludolph en Constant*, Kapt. F. G. Strong, van Coronie, hebbende 3 dagen reis; Passagiers H. Macleod en 1 bediende, benevens de Neger-Slaaf van Plant. *Sarah*, aankomende de Heer J. Bent.

Advertentien.

Particuliere West-Indische Bank.

De Secretaris bij de Hoofd-directie der Bank voornoemd, daartoe behoorlijk gequalificeerd, brengt bij deze ter kennis van de Ingezetenen dezer Kolonie; dat er in gereedheid zijn gebragt en ter circulatie zullen worden gesteld Billetten van *DRIE GULDEN*, zijnde dezelven geteekend door de gewezene Ambtenaren MEIJERHOFF en D. W. J. ESSER en MEIJERHOFF en BRUIJN. — Boven de gedrukte 3, ter linkerzijde van de Billetten, is met kennelijke letters in den Stempel geschreven *DRIE*, terwijl bovendien nog, daarop, *horizontaal*, met *blaauwe letters*, zijn geplaatst de woorden *DRIE GULDEN*.

Paramaribo, den 19 *Mei* 1838.

De Secretaris voornoemd,

N. G. VLIER.

(21626) Alle degeene welke eenige deugdelijke vorderingen hebben ten laste den Boedel wijlen den Heer JOACHIM CHATEAU, alhier op den 9den dezer overleden, gelieven hunne Rekeningen in blanco bij den ondergeteekenden in te zenden, terwijl zij die aan genoemden Boedel verschuldigd zijn, aan hem betaling gelieven te presteren.

Paramaribo, den 22 Mei 1838.

P. KUVEL,

Executeur Testamentair

C. A. RICHTER

heeft ontvangen per Kapt. R. TJEBBES en biedt voor *civiele* prijs te Koop:

Een assortiment fijn effen en geborduurde Neteldoeken; geborduurde Dames Shwals; Schotsch Batist; Cambricqs; Calico's.

Een uitmuntend assortiment BYOUTERIEN, bestaande in: Colliers; Brasseletten; Pendelogs; Oorringen; Vingerringen; Dames en Heeren Horologien Kettingen; Splitringen; Horologie Haken; Tabatieren; Sigaren Pijpjes; Broeken Gespen; gouden en zilveren Vingerhoeden.

Laarzen; hooge-, lage-, pumps- en kurk Schoenen; Pantoffels; fraaije SPIEGELS met vergulde Lijsten; Hang Klokjes.

KANTOOR-BEHOEFTEN en vele andere GOEDEREN meer.

Voorts nog in voorraad:

Exquise RHIJN-WIJN van het Jaar 1834 [illegible] (21622)

(21627) Mejufvrouw S. E. TYNDALL, vertrekt.

Schepen in Lading.

Naar Amsterdam.

Het gekoperd Twedeks Regtschip *de Jonge Lodewyk Anthonie*, Kapt. R. Tjebbes. — Adres bij C. J. Leijsner.

Het Nederlandsch gekoperd Brik-schip *de Verwachting*, Kapt. H. K. Hillers. — Adres, bij Degeerd en Kramer. — Sluit ultimo dezer.

Ter Drukkerij van FUCHS & CAMPS.